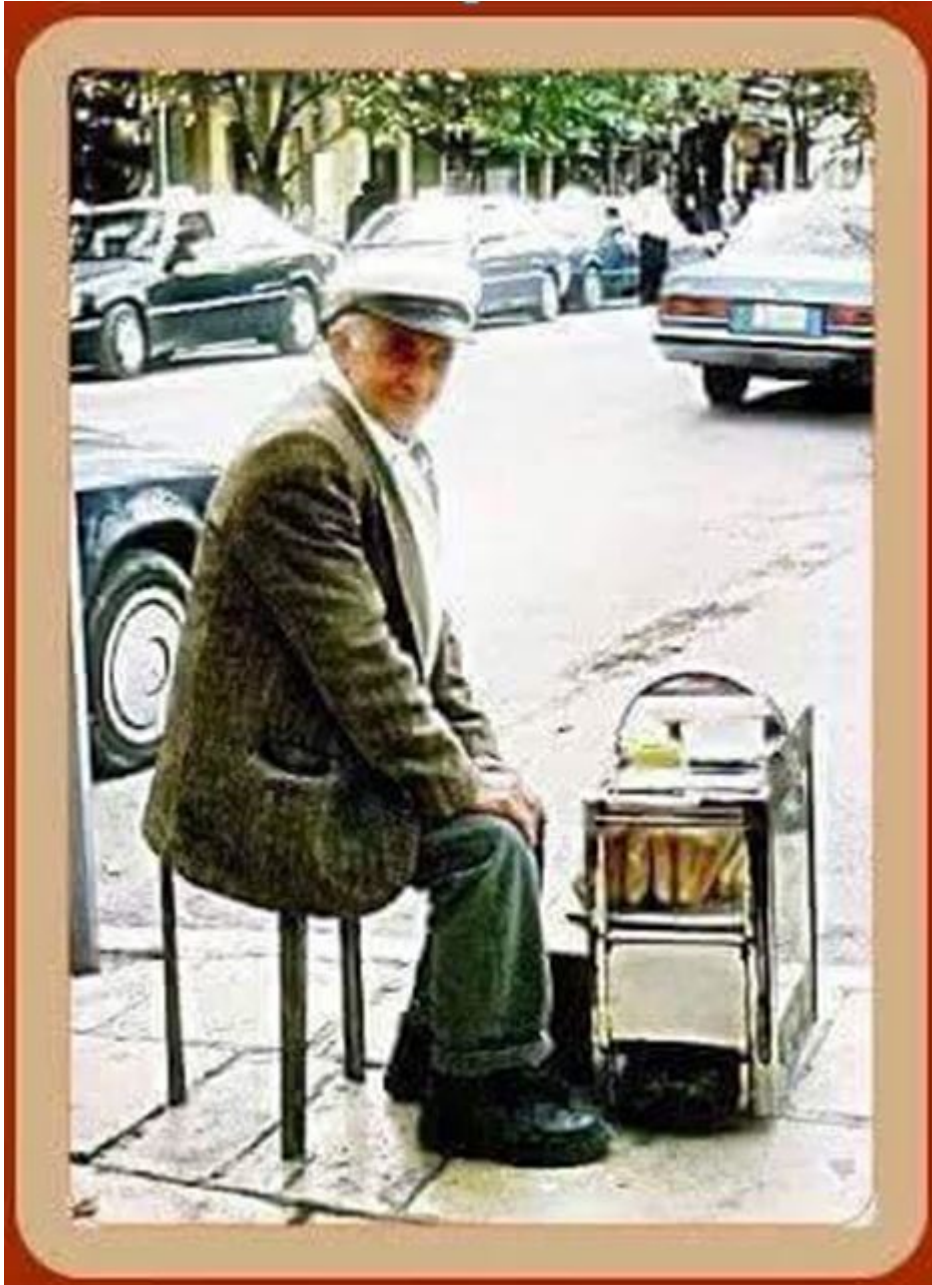

Ακοίμητος φρουρός

written by Μάκης Μανέτας | 27.11.2015

Τον θυμάμαι να στέκει εκεί μ' όλος τους καιρούς.

Μπορεί να τον είχαν διορίσει και οι αρχές του τόπου να επιστατεί το έμπα-έβγα της Πόλης απ' όταν σωριάστηκε η Πορταριάλα.

Μπάρκαρα, ξενιτεύτηκα σ' άλλα χώματα, αλλά όποτε νοστούσα τον εύρισκα στη θέση του.

Είχε αυτή τη λάτινη κασέλα χωρισμένη σε δυο πατώματα και ένα συρταράκι στο πάτο, που είχε ανάμενα τα κάρβουνα να κρατεί ζεστή την πραμάτεια του.

Κείνες τις νόστιμες τριγωνικές τυρόπιτες και μπουγάτσες που τις κουβάλαγε απ' τα' Ανδριώτη στου Μπίζη.

Δεν υπήρχαν σαντουιτσάδικα τότες και τα λιγοστά σουβλατζίδικα άνοιγαν αποβραδής.

Τα παιδιά τα χωριάτικα σαν σκόλαγαν απ' τα σκολειά τά 'χε κόψει η πείνα κι όπως κατέβαιναν για το λεωφορείο κάναν ουρά να γεμίσουν το στομάχι με το τραγανιστό φύλλο και τη φρέσκια γέμιση.

Πολλά απ' αυτά ήταν ορθά από τις πέντε τα ξημερώματα και όταν γύρναγαν τα περίμενε και το χωράφι να τσαπίσουν.

Καθόταν στη γωνιά του μέχρι που έβγαине ο κόσμος απ' το σινεμά το Παλλάς στις δέκα.

Μετά πάλι κεί απ' τα χαράματα.

Σαν ρεκλαμάριζε δεν εφώναζε όπως ο Τάσος παρά με ένα ψίθυρο ευγενικό ρώταγε το διαβάτη:

– Θέλεις μια μπουγάτσα που μόλις την έβγαλα ζεστή;

Οι άλλοι που γύρναγαν είχαν ποδήλατα και το καλοκαίρι επουλούσαν παγωτά, τα Άλμα, τα Καπρίς, τα Ετιενέ, άσε που το βράδυ επηγαίναν στα θερινά με καλάθια γεμάτα από φιστίκια του Τσιμίνου τα διαλλείματα κι έβγαναν μεροκάματο διπλό.

Αυτός εκεί δογματικός, δεν άλλαζε, όλες τις εποχές το ίδιο ποιοτικό πράμα.

Φύλακας της δικιάς του ιδεολογίας.

Της κριτσανιστής μυρωδάτης από φρέσκο βούτυρο τυρόπιτας στο ίδιο πάντα πέρασμα.

Τον έλεγαν Χάρη.

Έχει πεθάνει εδώ και καιρό κάποιο πόστο θα φυλά κεί πού είναι...